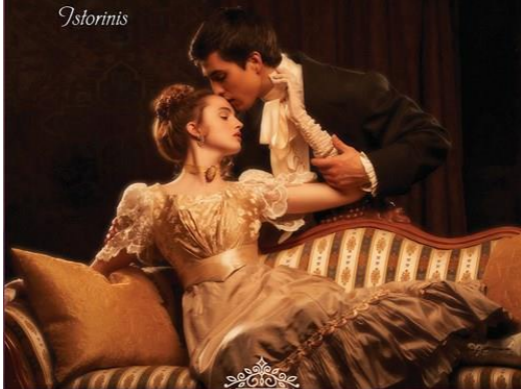

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

SENT KLERAI

TITULAI IR AISTRA ~ 1 ~

CAROLE MORTIMER

HERCOGO NUOTAKA

Knygute.lt

Carole Mortimer

HERCOGO NUOTAKA

Pirmasis serijos

"Sent Klerai. Titulai ir aistra"

romanas

Versta iš: Carole Mortimer, The Duke's Cinderella
Bride, Harlequin Books, 2009

© Carole Mortimer, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2015

© Ramona Balytė, knygos dizainas, 2015

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0026-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

~1~

1816m., Sent Klerų namai, Londonas

- Artimiausiu metu neketinu vesti, Vanage. Juolab kažkokios ką tik nuo mokyklos suolo pakilusios mergšės, kurią teikeisi man išrinkti!

Vanagas Sent Kleras, dešimtas Stauerbridžo hercogas, sėdėdamas kitapus Sent Klerų namo bibliotekoje stovinčio stalo odiniu viršumi žvelgė į piktai nuraudusį jauniausio brolio Sebastiano veidą ir, pastebėjęs jo tamsiai rudas akis maištingai sužvilgant, perkreipė lūpas.

- Aš viso labo užsiminiau, kad tau jau seniai metas įsitaisyti žmoną.

Lordas Sebastianas Sent Kleras pajuto, kaip veriamas nuožmaus vyriausiojo brolio žvilgsnio dar labiau nukaito. Bet net pastebėjus Vanago nepasitenkinimą, jo ryžtas išvengti santuokos, kurios nei siekė, nei norėjo, nesumenko.

Tačiau tą ryžtą išlaikyti buvo sunkoka, nebyliai pripažino Sebastianas, ypač priremtam brolio skvarbaus žvilgsnio. Stingdančio žvilgsnio auksaspalvių tamsrudžiais žiedais įrėmintų

akių, žvilgsnio, kuris kartais pravirkdydavo hercogo kamerdinerį, o žemesnio rango kilminguosius priversdavo drebinti nublizgintais ilgaauliais apmautas kinkas, kai tik Vanagas pasirodydavo Lordų rūmuose.

- Nekalbėk su manimi tuo nepakeliamai globėjišku tonu, Vanage, nes iš to nieko neišeis! - Sebastianas klestelėjo ant raižytos kėdės kitapus stalo. - O gal nutarei nukreipti dėmesį į mane, nes Arabelai šį pavasarį nepavyko susirasti tinkamo vyro? - pridūrė jis vylingai, žinodamas, kad užsispyrusi jų aštuoniolikmetė sesuo nepriėmė nė vieno pasiūlymo tekėti, kurių sulaukė per pastaruosius kelis mėnesius.

Dar jis puikiai žinojo, kad Vanagas labai nenoromis retkarčiais atlikdavo sesers palydovo vaidmenį. Ištekėti pasišovusios debutantės ir jų ambicingos motinos, išvydusios pokyliuose ir vakarėliuose retai besilankantį Stauerbridžo hercogą, tai suprasdavo kaip atvirą kvietimą prie jo lįsti!

Tiksliau, taip buvo tol, kol Vanagas, kaip jam būdinga, iš aukšto pranešė, jog nė viena mergina neatitiko reikalavimų, kuriuos jis kėlė būsimajai hercogienei.

Vanagas suspaudė lūpas.

- Mes kalbamės ne apie vyrą Arabelai.

- O gal be reikalo? Gal pakalbėkime apie Lučianą? - Sebastianas paminėjo jų brolių. - Tačiau iš tiesų kalbėtis reikėtų apie tave, Vanage, - pašaipiai tęsė jis. - Juk tu esi hercogas ir iš mūsų keturių tau labiausiai reikia įpėdinio, ar ne?

Trisdešimt vienu metų daugiau nei metro aštuoniasdešimties centimetrų ūgio Vanagas pasižymėjo galingais pečiais ir atletišku kūnu, kuris taip patiko jo siuvėjui. Šiandien jis vilkėjo juodą plačius pečius aptempiantį švarką, pilką liemenę ir pilkšvas kelnes, avėjo išblizgintus ilgaaulius. Jo tankūs tamsūs plaukai, kuriuose švysčiojo -auksinės sruogos, buvo atsainiai elegantiškai sušukuoti, po plačia inteligentiška kakta žėrėjo skvarbios auksaspalvės akys, tarp aukštų skruostikaulių leidosi tiesi nosis, o virš kampuoto smakro čiaupėsi plonos, nenuolaidžios lūpos. Visi bruožai pabrėžė pasipūtėlišką ir ryžtingą jo būdą.

Net ir neturėdamas titulo Vanagas būtų įtakingas žmogus. Tačiau kaip galingasis Stauerbridžo hercogas jis kėlė didelę grėsmę.

Vanagui tokie žodžiai pasirodė nuobodūs.

- Man regis, pastaraisiais mėnesiais aiškiai

pasakiau, kad dar nesutikau moters, kuri tikėtų sunkiam Stauerbridžo hercogienės vaidmeniui. Be to, – tęsė jis, nuspėdamas, ką toliau pasakytų Sebastianas, – jau turiu įpėdinius – du jaunesnius brolius. Tačiau, sprendžiant iš jūsų elgesio pastaruoju metu, nesidžiaugčiau, jei kitu Stauerbridžo hercogu taptum tu arba Lučianas. – Jis nudelbė Sebastianą, žvilgsniu liepdamas jam tylėti.

– Jei aš arba Lučianas taptume Stauerbridžo hercogu, gali būti tikras, kad to nebeišvystum, Vanage!

– Kaip juokinga, Sebastianai. – Hercogas griežtai jį pertraukė. – Tačiau po praėjusio mėnesio... įvykių suvokiau, jog per neapsižiūrėjimą nepasirūpinau tavo ir Lučiano ateitimi.

– Praėjusio mėnesio? Ką jau tokio mudu su Lučianu padarėme praėjusį mėnesį, kad?.. A. – Jam pagaliau nušvito. – Nejau omenyje turi nuostabiąją neseniai našle tapusią Morfildo grafienę? – begėdiškai paklausė jis.

– Džentelmenai aptardami damas jų neįvardija, Sebastianai. – Vanagas nepritariamai nužvelgė brolių. – Kadangi prabilai apie tą nutikimą... – jis suglaudė pirštus, – tikėtina, kad iš tiesų omenyje turiu jūsų pasibaisėtiną elgesį su mums abiem pažįstama dama. – Jo balsas

buvo ledinis.

Sebastianas akiplėšiškai išsišiepė.

- Galiu tave nuraminti - mūsų dėmesio niekas rimtai nevertino, ypač grafiene.

Vanagas pažvelgė į jį iš aukšto.

- Vis dėlto tos damos vardas skambėjo keliuose klubuose, įskaitant manąjį. Daugelis tavo draugų, man regis, net lažinosi, kuriam iš jūsų pavyks pirmajam Vitnio grafą išspirti iš grafie... iš damos miegamąjo.

Neatrodė, kad Sebastianas gailėtųsi.

- Tik todėl, kad visi žinojo, jog mes nenutuokiame besidomį ta pačia dama. Be abejo, jei būtum teikęsis vienam mūsų prisipažinti pats ketinąs įsitaisyti tame miegamajame, tuomet mudu su Lučianu būtume atsitraukę ir leidę jums su Vitniu patiems išsiaiškinti! - Jis įžūliai nužvelgė Vanagą.

Vanagas skausmingai susiraukė.

- Sebastianai, man jau teko proga tave perspėti dėl tokio nemandaus pokalbio!

- Tai šitą kalbą apie santuokinius pančius užvedei tik todėl, kad praėjusį mėnesį mudu su Lučianu netyčia užmynėme tau ant liežuvio? - Sebastianas vos tverdė juoką. - O gal ant kitos tavo kūno dalies? Tačiau, man re-

gis, - tęsė jis matydamas, kad Vanagas vėl ketina šaltai jį nutildyti, - ir tau nusibodo tos damos kerai?

Išsiplėtusios hercogo šnervės - vienintelis regimas ženklas, rodantis, kad tas pokalbis jam vis labiau nepatinka.

- Po to, kai judu su Lučianu ėmėte rodyti dėmesį tai nelaimingai damai, atsitraukiau, kad skandalas dar labiau neišsipūstų.

- Jei taip neslėptum savo meilužių, to nutikimo būtų išvengta. - Sebastianas atsainiai truktelėjo pečiais. - Bet patikėk manimi, Vanage, neketinu vesti tik tam, kad nuramdyčiau tavo įsisiautėjusius jausmus!

- Kalbi visiškai nesąmones, Sebastianai...

- Ne, Vanage. - Sebastianas surimtėjo. - Man regis, geriau pagalvojęs suvoktum, jog stengdamasis man išrinkti nuotaką pats elgiesi kvailai.

- Priešingai, Sebastianai. Esu įsitikinęs, kad elgiuosi atsižvelgdamas į tavo naudą. Tiesą sakant, mūsų vardu jau priėmiau sero Barnabio ir ledi Salbi kvietimą.

- Kiek suprantu, tai man skirtos nuotakos tėvai?

Vanagas sučiaupė lūpas.

- Taip, Olivija Salbi yra sero Barnabio ir ledi Salbi dukté.

Sebastianas stodamasis pašaipiai papurté galvą.

- Deja, turési atsisakyti mano vardu priimto kvietimo. - Jis priėjo prie bibliotekos durų.

- Ką darai? - Hercogas piktai susiraukė.

- Išeinu. - Sebastianas apgailestaudamas pažvelgė į jį. - Bet prieš išeidamas pateiksiu tau, Vanage, pasiūlymą... - Atidaręs duris jis stabtelėjo.

- Pasiūlymą? - Vanagas pasijuto taip sutrikdytas brolio užsispyrimo, kad vos tramdėsi, o tai buvo neįprasta.

Sebastianas linktelėjo.

- Kai tik vesi - savaime suprantama, laimingai, - pažadu rimtai pagalvoti apie santuokos pančius! - Jis pasišokinėdamas išėjo iš bibliotekos ir tyliai uždarė duris.

Vanagas sunkiai atsilošė krėse ir kelias sekundes žvelgė į uždarytas duris, paskui siektelėjo ant stalo stovinčio grafino su brendžiu ir dosniai jo įsipylė.

Prakeikimas.

Prakeikimas, prakeikimas, prakeikimas.

Kai baigdavosi Lordų rūmų sesija ir visi nariai

išsiskirstydavo vasarai, jis niekada nesilankydavo vakarėliuose užmiestyje. Praleisti savaitę Norfolkė su Salbiais jis pasižadėjo tik tam, kad supažindintų Sebastianą su mergina, kuri, kaip vylėsi, taps brolio nuotaka.

Jis pats pažinojo serą Barnabį Salbį – juodu kelis kartus drauge vakarieniavo klube. Pavašarij Vanagai nepasitaikė progos susipažinti su to pono žmona ir dukterimi, mat Salbiai negavo kvietimų į tuos tris pokylius, kuriuose Vanagas lydėjo Arabelą, bet pasiteiravęs Vanagas sužinojo, kad tėvui mirus Olivija Salbi paveldės Markhamo dvarą ir tūkstančius akrų¹ dirbamos žemės. Sebastianui, jaunesniajam hercogo broliui, tokia pora tobulai tinka.

Tačiau Sebastianas trumpai ir drūtai pareiškė Vanagai neketinąs nė pagalvoti apie žmoną, kol Vanagas neves. Todėl Vanagai teks savaitę praleisti Norfolkė – plynų pelkynų krašte, nė iš tolo nepanašiamė į jo numylėtą Glosteršyrą.

Jis jautėsi lyg genamas į kartuves!

*****

– Štai kur tu, Džeine. Nestoviniuok ant laiptų, mergaite. – Ledi Gvendolina Salbi, penktą de-

---

¹ 1 akras = 0,4 ha (čia ir toliau – vert. pastabos)

šimtį įpusėjusi buvusi gražuolė, nekantriai nudelbė merginą, kuri sustojo viduryje laiptų. – Ne, nesileisk į apačią. Grįžk į mano kambarį ir prieš svečiams atvykstant atnešk man skraistę. Tą šilkinę su geltonomis roželėmis. Man regis, oras keisis, Salbi. – Ji sunerimusi atsisuko į savo drūtą vyrą, kuris stovėjo greta erdviam vestibulyje laukdamas atvažiuojančių svečių.

Džeinė žinojo, kad seras Barnabis už žmoną vyresnis dvidešimčia metų. Atrodė, kad su marškiniais aukšta apykakle ir tvirtai sumegztu kaklaryšiu jam nepatogu. Geltona liemenė kone plyšdama aptempė apvalų pilvą – to nepaslėpė nei rudas švarkas, nei šviesios kelnės.

Vargšas seras Barnabis, pamanė Džeinė klusniai apsisukdama ir lipdama laiptais atnešti skraistės. Ji žinojo, kad jos globėjas vėliau būtų kur nors dvaro žemėse su valdytoju vilkėdamas senais patogiais drabužiais, užuot stovėjęs skersvėjų perpučiamame Markhamo dvaro vestibulyje ir laukęs pirmų dešimties svečių, kurie netrukus atvyks savaiteį linksminintis ir tuščiai leisti laiką.

– Ir atnešk man skėtį, Džeine. – Į ją raukydamasi žvelgė Olivija, jauna išblėsusio mamos grožio kopija madinga putlia figūra, didelėmis

mėlynomis akimis ir auksaspalvėmis garbanomis, viliojamai krintančiomis aplink skaistų veidą.

- Nešūkauk, taip nepridera damai, Olivija. - Ledi Gvendoliną dukters elgesys, regis, papiktino. - Ką pagalvotų hercogas, jei tave išgirstų? - Ji susijaudinusi sumosavo vėduokle.

- Bet ir tu šūkavai, mama. - Olivija nepatenkinta pasipūtė.

- Aš šių namų šeimininkė. Man galima šūkauti.

Lipdama laiptais į viršų Džeinė šyptelėjo, nes žinojo, kad mama ir duktė beprasmiškai kivirčysis dar kelias minutes. Pastarąją savaitę, šeimynykščiams laukiant Salbių pakviestų svečių, ginčai netilo ir kartais jodvi labai įsikarščiuodavo, dažnai kartodavo žodžius *hercogas* arba *jo malonybė*.

Juk šią savaitę Salbių garbės svečias - Stauerbridžo hercogas. Šitai šeimininkės nuolat primindavo persidirbusiems tarnams, kurie valė, šveitė ir blizgino Markhamo dvarą ruošdamiesi jo malonybės hercogo atvykimui.

Tiesa, Džeinė nesitikėjo įsitrauksianti į suplanuotas linksmybes ar net sutiksianti patį garsųjį hercogą. Ji viso labo beturtė giminaitė.

Džeinė Smit. Tolima gimnaitė, kurios Salbiai pasigailėjo ir labdaringai glaudė savo namuose pastaruosius dvylika iš jos dvidešimt dvejų gyvenimo metų.

Kai seras Barnabis ir ledi Gvendolina pirmą kartą ją čia atsivežė, Markhamo dvaras jai atrodė didingas ir svetimas, mat vaikystę ji praleido ankštame vikariate pietų pakrantėje, kur ją meiliai globojo našlys tėvas ir Besė, pagyvenus, bet motiniška ūkvedė.

Tačiau Džeinė guodėsi mintimi, kad Markhamo dvaras netoli jūros, todėl tomis trumpomis akimirkomis, kai pavykdavo pasprukti nuo nuolat stebinčio ledi Salbi žvilgsnio, ji galėjo nueiti iki atšiaurios pakrantės ir mėgautis jos laukiniu, nežabotu grožiu.

Džeinė greitai suprato, kad labiausiai Norfolkas jai patinka žiemą, kai jūra, rodos, siautėja ir grumiasi su gamtos pančiais, atliepdama jos pačios vidinį troškimą kovoti su vis griežtesniais socialiniais apribojimais. Mat iki šešiolikos augusią viename vaikų kambaryje ir lankiusią tą pačią klasę kaip ir Olivija Salbiai nustojo laikyti ją lygiaverte ir pavertė savo išleptos dukters tarnaitę ir palydovę....